

Brystet dækket af et stort Skæg. Han havde hele Tiden Ørene vendt mod det, der foregik bagved ham, og hans Øjne var fulde af Uro.

Søsteren Katrine, Præstefruen — en mørkladen, jættestagtig Skønhed med store Fjer i Hatten og Turnyre — kom hen til dem i fuldt Oprør, fulgt i Hælene af sin ornatklædte Mand, der trippede afsted med forfjamsket og ulykkelig Mine som en pryglet Hund.

„Nu synes jeg, vi skal gaa,“ sagde hun. „Den Sladder faar jo ingen Ende. Og hvad si'er I til Tyge? Har I kendt Mage?“

„Tyge holder af at høre sig selv tale,“ sagde Instrumentmageren med et Udtryk af højsindet Overbærenhed.

„Jeg finder, det er noget af det frækkeste! At lave offentlig Skandale ved sin egen Fars Begravelse! Provsten var fnysende. Jeg er sikker paa, at han gør Indberetning, og saa bliver det ingen billig Fornøjelse for den gode Tyge. Men saa skal han naturligvis igen gøres til Martyr. Det er den gamle Historie.“

Fru Katrines Mand vovede sig frem med en spagfærdig Indvending.

„Du har naturligvis ganske Ret. Det var højst urigtigt af din Broder, og det kan faa ubehagelige Følger for ham, dersom der bliver rørt ved Sagen. Men paa den anden Side, lille Katrine, hvad din Broder sagde, var jo baade smukt og følt —.“

„Snak! Det er jo slet ikke det, vi taler om. Du vil vel ikke nægte, at det tilkom Kresten som den ældste at